

POPIS CESTY PRO JEDNOTIVCE, PÁRY I RODINY.

Tato cesta má start a cíl před budovou kurie na Biskupském náměstí. Můžete si ale start a cíl cesty stanovit podle toho, jak se vám to hodí (např. Václavské nám. u katedrály apod.). V textu je pak třeba začít z místa, odkud vycházíte a projít vše tak, abyste se opět vrátili k výchozímu bodu. Pokud by vám dělala problém chůze do schodů, lze směr cesty otočit, tak abyste měli schodiště mezi Michalským kostelem a parkem směrem dolů. Je na vás, jak cestu využijete.

V textu jsou místy v závorkách uvedené číslice (x), toto slouží pro tzv. „virtuální cestu“, kde jsou v příloženém souboru pod uvedenými číslicemi fotky objektů. **Barevně je vložen text jako možné doplnění, pokud cestu půjdou rodiny s dětmi.**

Start Biskupské náměstí, u budovy kurie.

Vydejte se Wurmovou ulicí směrem dolů. Wurmova ulice a její okolí se skládá z množství tzv. kanovníckých domů. Znamená to, že v tomto domě bydlel v minulosti některý z kanovníků, tj. kněz, (lat. canonicus) příslušející ke katedrální kapitule nebo ke kapitulnímu chrámu nebo také označení pro kněze vykonávajícího slavnostní liturgické funkce v určitém kostele. U nás se jedná o katedrálu sv. Václava. **Otázka pro děti, co podle vás dělá kněz v kostele? A máte i vy u vás doma rozdělené práce, úkoly? Co dělají rodiče a co vy? Patří mezi ně i služba, že se za sebe navzájem modlíte?**

Pokračujete směrem dolů kolem domu číslo 7, kde mimo jiné sídlí užitečné organizace Poradna pro ženy a dívky a také Maltézská pomoc. Jde o raně barokní čtyřkřídlou kanovníckou rezidenci. Samotná stavba je označována jako Braidův dům podle jednoho z olomouckých biskupů Františka Juliuse Braidy, který provedl výraznou přestavbu budovy počátkem 18.století. Zajímavostí v budově je hlavně freskový sál, který nechal vymalovat Jan Václav Xaver z Freyenfelsu v době, kdy zde pobýval. Malby v sále jsou alegoriemi čtyř ročních období. Druhou zajímavou místností je kaple svatého Kříže, kterou na stěnách i stropě zdobí figurální malba zobrazující většinou Krista ve slavných výjevech, například na Olivové hoře, při bičování, korunování a podobně, ale také Pannu Marii. V nedávné době sloužila jako sál a jeviště divadla Na cucky, které zde bylo. **(1)**

V dalším domě č. 5 je mimo jiné kavárna a charitní prodejna Dobrodruhá, ale také olomoucká charita s noclehárnou pro muže i ženy a dalšími službami. Jde opět o kanovníckou rezidenci. Vznik rezidence sahá už do 12. století a postupně se rozvíjela. Část budovy byla v roce 1912 upravena na tělocvičnu olomoucké katolické mládeže Orel, která byla zároveň majitelkou kina Slavia. Za druhé světové války uzavřela jednota smlouvu s F. Rieglem a předala mu mandát k provozování kina. Po zániku spolkových licencí nabyl za německé správy p. Riegl licenci na své jméno, zatímco zařízení kina zůstalo majetkem Orla a budova majetkem metropolitní kapituly. Vedením kina byla 20. června 1946 pověřena Arcidiecézní charita v Olomouci, majitelka Ústavu pro těžce zmrzačené děti v Tršicích 26. Výnos kina měl být věnován čistě sociálním účelům pro trpící děti, provoz kina obstarával jeden zaměstnanec Josef Andryšek. Kino zaniklo pravděpodobně koncem 40. let minulého století.

Jděte dál, přejděte ulici s tramvajovými kolejemi a projděte Dómskou ulicí. Po pravé straně se vám otevře pohled na katedrálu sv. Václava **(2)**, ta stojí za samostatnou prohlídku. Můžeme při pohledu na ni poděkovat za olomouckou diecézi, ve které žijeme, jejíž srdcem a matkou všech jejích kostelů katedrála je. **Děcka, pokud jdete teď s maminkou, dejte jí pusku a můžete poděkovat za to, co pro vás maminka dělá.**

Po levé straně uvidíte budovu farního domu **(3)**, Schází se zde různá společenství farnosti i Mateřské a rodinné centrum Slunečnice a je tu také výuka náboženství. Zde bývají také setkávání

žen na cestě života. Více o setkávání najdete na webových stránkách www.rodinnyzivot.cz, další zájemkyně o setkávání jsou zvány. V duchu můžete poprosit za všechna společenství, která se zde scházejí, aby nacházely ve své víře i u svých blízkých vše potřebné. **Děcka, byly jste někdy v tomto farním domě, znáte to tam? Pokud ano, co se vám tam nejvíc líbí?**

Na levém rohu Dómské ulice je i kaplička P. Marie. Kaple Panny Marie Ochránitelky, byla postavena r. 1860 na místě staršího domu. V kapli je kopie vzácného reliéfu Panny Marie Ochránitelky (4) z roku 1483. Originál je uložen v chórové kapli katedrály. Výzdoba pochází ze zbořeného olomouckého kostela Panny Marie na Předhradí. Zde můžete v krátké modlitbě světit do ochrany Panny Marie ty, kteří jsou vám blízcí. Poproste i za jejich živou víru. **Děti, prohlédněte si Pannu Marii. Víte o někom, kdo by potřeboval od Panny Marie pochovat, obejmout? Nemusí to být jenom miminko, i dospěláci potřebují někdy obejmout. Nebo o někom, kdo by potřeboval pomoc Panny Marie a schovat se pod její ochranný plášť? Možná to můžete být i vy? Řekněte to v modlitbě.**

Běžte Dómskou ulicí zase zpět. Na Třídě1. Máje se dejte doleva, směrem k budově hotelu Palác (5). **Jen taková malá vsuvka ze zeměpisu: jaké vlajky států zde poznáváte?**

Postavte se nyní k hotelu zády, přejděte silnici a vejděte do ulice Kosinova, která vede do Bezručových sadů. Tato ulice se dříve jmenovala Radetzky Strasse. Půjdete touto ulicí a po pravé straně uvidíte budovu Střední školy technické a obchodní (6). Mezi místními nazývaná Kosinka. Je to jedna z prvních budov postavených za Hradskou bránou. Byla postavena v letech 1882 - 1883 Karlem Starým pravděpodobně podle návrhu Josefa Koše pro první českou střední školu v Olomouci (založenou roku 1867) - Slovanské gymnázium. V roce 1951 byla škola sloučena s reálkou a přestěhována do budovy na třídě Jiřího z Poděbrad. V historické budově dnes sídlí Střední škola technická a obchodní. V roce 1991 byla prohlášena kulturní památkou. Ulice je pojmenovaná po Janu Evangelistovi Kosinovi, který byl prvním ředitelem Slovanského gymnázia. Jeden z jeho citátů zní: „*Mravnost úhelným je kamenem bytosti lidské, jímž viklati kdo se osmělí, sám se pohřbívá ve společnosti lidské sutinách.*“ **Děcka, co je na škole, kam chodíte, dobré? Co se vám tam líbí? Můžete všichni společně poděkovat za školy a učitele, aby školy mohly být opět otevřené a děti a mládež se v nich mohly kvalitně učit.**

Ještě před vchodem do parku, když minete poslední dům v Kosinově ulici, se podívejte doprava nahoru, uvidíte budovu arcibiskupského paláce a okraj jeho zahrady (7). Olomoučtí pamětníci vzpomínají na osobu arcibiskupa Josefa Matochy. Byl jmenován do úřadu papežem Piem XII. v březnu 1948. O Velikonocích roku 1950 byl nezákonně internován a izolován od okolního světa. Nesměl vycházet ze své rezidence, poslouchat rozhlas, číst noviny, jeho spolupracovníci byli pozatýkáni a on byl neustále sledován pracovníky STB, kteří ztrpčovali jeho život. Zemřel v izolaci 2. listopadu 1961, tedy po 11 letech internace. V době jeho internace, když šli Olomoučané do parku, vzhlíželi k paláci a doufali, že tam arcibiskupa na procházce zahlédnou a budou mu moci zamávat. On jim pak svrchu žehnal, dokud to estébáci nezpозorovali a nezabránili mu. **Děti, řekněte nahlas, kolik je vám let. Už jste asi všichni zažili, že něco nemůžete, někam nemůžete např. do školy, kroužků, a s kamarády a musíte být víc doma. Umíte si možná tak lépe představit, jak to bylo těžké být takto 11roků zavřený a sledovaný, že se nemůže ani pozdravit s těmi, co ho mají rádi. Pokud chcete, zamávejte arcibiskupovi Matochovi do nebe a můžete spolu všichni poprosit za všechny, kteří jsou nespravedlivě zavírání či jinak trápení.**

Vejděte do parku. Původně byl park nazýván Michalským výpadem a vznikl na přelomu století (1898), kdy zde bylo započato s prvními sadovnickými úpravami. V těchto místech pod středověkými a tereziánskými městskými hradbami panovaly ještě ve 30. letech 19. století katastrofální hygienické podmínky, neboť sem zatékaly splašky z domů stojících na hradbách. Ke změně došlo v roce 1835, po vybudování kanalizace a následném vybudování promenádní cesty, která dnešními sady prochází. Při tvorbě i rekonstrukci sadů dokázali jejich tvůrci velmi dobře využít

zdejších krajinných scénérií - skal, městských hradeb a ramene řeky Moravy - Mlýnského potoka. Roku 1905 došlo k přejmenování na Schillerovy sady, od roku 1933 se park jmenoval Tyršovy sady a v roce 1947 dostal název Bezručovy sady. Dnešní rozlohu získal park až v roce 1949, kdy byly seminární zahrady pod kostelem sv. Michala zrušeny a připojeny k parku.“

Při cestě parkem se dívejte doprava, kde zahlédnete vedle budovy arcibiskupství méně opravenou budovu, v jejíž jedné části sídlí Moravsko-slezská křesťanská akademie a arcibiskupská knihovna, vedle je nově opravená budova evangelické hudební akademie a rektorátu univerzity Palackého **(8+9+10)**. **Děcka, jaké znáte hudební nástroje? Učíte se hrát na nějaký hrát? Uměly byste teď napodobit hru na nějaký nástroj? Ostatní můžou hádat, o jaký nástroj jde.**

Na rozcestí, kde se budou cesty rozdvajovat, se dejte doprava a nepřehlédněte památník Petra Bezruče **(11)**. Byl odhalen v roce 1947. Jen pro zajímavost, vzpomenete si na název některého díla Petra Bezruče?

Jděte dál cestou směrem k altánu a dívejte se na budovy vpravo nad hradbami (zanedlouho je uvidíte z druhé strany). Můžete vidět budovu Arcidiecézní charity Olomouc **(12)** porostlé plazivými rostlinami, jezuitské rezidence, knihovnu Centra Alletí. Na konci zahlédnete novější zástavbu, kde sídlí škola Caritas. Po sametové revoluci, bylo právě v tomto zadním traktu první sídlo olomouckého studia Proglasu Radim, které je v současnosti v kapucínském klášteře. **Děcka posloucháte někdy rádio Proglas? A co nejraději posloucháte? Pohádky, Proglaso, Barvínek, Šmrnc nebo jiné pořady pro děti?**

Před altánkem se dáte cestou doleva, abyste se mohli podívat na strom II. Tisíciletí **(13+14)**. Poznáte, o jaký strom se jedná? **Děcka, prohlédněte si dobře kořeny tohoto stromu, líbí se vám kořeny i strom?** Až se dost pokocháte krásným stromem, jděte dál po cestě.

Vlevo je Mlýnský potok, za ním rozárium **(15)** a v pozadí pevnost Poznání **(16)**, zajímavé využití Korunní pevnůstky. Po cestě dál vpravo uvidíte cizokrajnou stavbu Jihoslovanského mauzolea **(17)** z roku 1926. Je to společná hrobka s pozůstatky jihoslovanských vojáků, kteří během I. světové války zemřeli na území Moravy a Slezska. Jedenáct metrů vysoká stavba v antickém stylu podle návrhu olomouckého architekta Huberta Austa vyrostla v roce 1926 na území, které tehdy město darovalo tehdejšímu Království Srbů, Chorvatů a Slovinců. Nyní je po rekonstrukci a patří městu Olomouci. **Děcka si můžou, pokud chtějí, vyzkoušet svou šikovnost na blízkých povalených kmenech.**

Pokračujte dál. Po pravé straně nad hradbami uvidíte nově upravenou budovu dřívějšího jezuitského konviktu **(18)**, nyní sídla univerzity (uvidíte ji už brzy i z druhé strany). Pozorní z vás si mohou všimnout tzv. židovské brány **(19)** zazděné v hradbách. Ta vedla z části města, která byla osídlena židovskými rodinami až do jejich vyhnání v roce 1454. Nahoře nad vámi uvidíte také siluetu krásné secesní vily Primavesi **(20)**. Její osud je také pohnutý. Vila byla postavena mezi lety 1905– 1906 podle návrhu Franze von Krausse a Josefa Tölka. Stavebníkem byl Heindrich Mrasek z Olomouce. Díky známosti majitelů s předním secesním malířem [Gustavem Klimtem](#) se zde ocitlo několik jeho děl (portrétoval i členy rodiny Primavesi). Rodina Primavesi postupně vilu i Moravu opustila v letech 1918 - 1922 a přesídlila do Vídně. Nicméně stará se o hrobku svých předků. Je to nepřehlédnutelný monument s velkou sedící sochou na Ústředním hřbitově.

Vlastníkem vily se roku 1926 stal MUDr. František Koutný z Litovle a vybudoval v ní soukromé sanatorium. V roce 1939 se majitelem sanatoria stal MUDr. Robert Pospíšil. Po válce byla v roce 1948 vila znárodněna a přebudována na pobočku Okresního ústavu národního zdraví. V tomto období docházelo k postupné devastaci zbylého inventáře. Roku 1992 byla v restituci vrácena dědicům MUDr. Pospíšila, plán na celkovou rekonstrukci však zkrachoval a devastace vily se ještě urychlila. Až mezi roky 1997–2007 došlo k postupné rekonstrukci vily, navrácení původního inventáře a rekonstrukci fasády. Roku 2010 byla vila zařazena mezi národní kulturní památky a patří k perlám Olomouce. K vile a dalšímu našemu putování se dostaneme, když

vyjdeme po schodišti nahoru (21). **Děcka zkuste spočítat schody, po kterých půjdete. Ale připravte se na delší počítání... ☺**

Schodiště nás přivede nejprve k zadnímu traktu kostela sv. Michaela po levé straně (22). Ke zdi byly až do 19. století přilepené domky olomouckých bekyní – žen, které žily zasvěceným životem, aniž by vstoupily do kláštera.

Na pravé straně můžete zajít k vile Primavesi (23). Pokud jsou dveře do ulice zavřené, nenechte se odradit – nebývají zamčené! Můžete tedy vejít do zahrady, obejít vilu vpravo a podívat se směrem dolů do parku i na budovu mauzolea (24). U vily uvidíte i zvenčí prvky secese, například mozaika u schodiště k jedním dveřím (25). Dospělí se můžou osvěžit třeba kávou z okénka místní kavárny a děti rozhlédnout po zahrádce.

Až vyjdete ven, vraťte se směrem k Michalskému kostelu. Po pravé straně uvidíte nově opravenou budovu teologické fakulty, dříve zde byla ZŠ Na Hradě (26). Základní škola Na hradě v Olomouci byla původně postavena jako chlapecká měšťanská škola v roce 1909. Před tím tu stálo fojtství, ještě dříve zbrojnice a v roce 1778 tu bylo moučné skladiště. Archeologický průzkum prozradil v základech zbytky přemyslovské tvrze, což potvrzuje místní název *Na hradě*.

Můžete jít před kostel sv. Michaela na Žerotínovo náměstí. Dnešní farní kostel byl původně postaven jako dominikánský a přilehlá budova sloužila jako klášter. Dekretem Josefa II. byli dominikáni přestěhováni do současných prostor na Slovenské ulici, ty původně patřily františkánům - bernardinům.

Stojíte na náměstíčku... Všimli jste si sochy, která je v jeho středu? Jedná se o barokní sochu sv. Floriána (27), patrona hasičů, kterou si městská rada objednala v roce 1726 u sochaře Jana Jiřího Schaubergera. Původem vídeňský ale v Olomouci sídlící umělec dílo dokončil o dva roky později. Socha je nejspíše odpovědí na zážitky z četných požárů v létě 1709, kdy oheň poničil přes polovinu města včetně tehdy čerstvě dokončené barokní přestavby kostela sv. Michala. **Děcka, už jste někdy viděly hasiče? Co myslíte, že hasiči všechno dělají? Poradte se s dospělými, kteří tu jsou s vámi.**

Vraťte se zpátky na ulici Na Hradě a jděte kolem vyzdobených oken církevní mateřské školky Ovečka (28). Ta zde má svůj domov od září 2011. **Děti, kam jste chodily nebo chodíte do školky vy? Co je tam pěkného?**

Dojdete ke kapli, po pravé straně budete mít budovu teologické fakulty. Kaple sv. Sarkandra bude pravděpodobně zavřená. Kaple byla postavena na místě, kde se dříve nacházelo městské vězení a mučírna, zde byl roku 1620 umučen svatý Jan Sarkander. Následně v letech 1672–1673 došlo k přeměně na kapli a v roce 1703 byla kaple zasvěcena mučedníkům. Mezi roky 1703–1704 a 1721–1724 byla provedena novostavba barokní kaple. V roce 1860 byl vyměněn hlavní portál a došlo k úpravě interiéru kaple. Od 6. května 1860 pak kaple nesla název *kaple bl. Jana Sarkandra*. Rekonstruována byla v letech 1994–1995 a dne 21. května 1995 zde proběhly kanonizační oslavy (svatořečení Jana Sarkandra). Ve výroční den u příležitosti 400 let od jeho umučení 17. března 2020 sloužil zádušní mši v Sarkandrově kapli arcibiskup Jan Graubner.

Na nádvoří kaple si můžete prohlédnout fontánu (29), kterou vytvořil současný umělec Otmar Oliva z Velehradu, který mimo jiné realizoval kapli pro papeže sv. Jana Pavla II. ve Vatikánu. Zde se můžete v krátkosti pomodlit za kněze, které znáte, aby byli pro církev stále zdrojem životodárné síly. **Děcka, řekněte, proč je voda důležitá? Kdo všechno ji potřebuje? Vy starší, znáte chemický vzorec vody?**

Budete pokračovat v cestě kolem vchodu do Cyrilometodějské teologické fakulty (30), kde můžete prosit za duchovní povolání pro nové kněze do našich farností. **Děcka, jaké znáte kněze, vzpomenete si na jejich jména? Máte nějaké kamarády, o kterých si myslíte, že by z nich mohli být dobří kněží? Nebo možná i vy v sobě můžete najít toto povolání. Můžete se společně s vašimi průvodci pomodlit Otčenáš za všechny, kteří by mohli být novými kněžími, aby se nebáli a naslouchali Bohu.**

Dále se vydejte Univerzitní ulicí kolem bývalého barokního jezuitského konviktu (31), nyní Uměleckého centra Univerzity Palackého. Je zde 5 kateder s uměleckým zaměřením. Využijte otevřené brány, pokud nepůjdete o víkend, do objektu a běžte se podívat na nádvoří a vychutnejte si pohled dolů do parku, kde jste před chvílí byli.

Součástí budovy konviktu je i kaple Božího Těla (32). To jsou ta velká vrata po cestě z kopce dolů směrem k tramvaji. Tam se bohužel nedostanete. Jedná se o jeden z nejhodnotnějších církevních barokních interiérů na Moravě s bohatou malířskou a sochařskou výzdobou. Nástrovní freska je dílem olomouckého barokního sochaře Jana Kryštofa Handkeho a přibližuje legendu o vítězství Jaroslava ze Šternberka nad Tatary v bitvě u Olomouce roku 1241. Tři monumentální alegorické sochy – Naděje, Lásky a Víry – vytvořil sochař Filip Sattler.

Ulicí Univerzitní vyjdete kousek od Muzea umění a kostela Panny Marie Sněžné.

Kostel Panny Marie Sněžné (33) se nachází na Náměstí republiky při někdejší minoritské klášteře. Původně klášterní kostel sálového typu má pětiosé bohatě sochařsky zdobené průčelí se dvěma věžemi. Základní kámen na místě někdejšího minoritského klášterního kostela byl položen v roce 1712, stavba byla dokončena o sedm let později a v roce 1726 byly ještě J. G. Halbichem vyrobeny varhany s tzv. nebeským orchestrem. Na výzdobě kostela celých 24 let spolupracoval Jan Kryštof Handke a vytvořil zde množství fresek a několik obrazů. V roce 1773 císař Josef II. zrušil jezuitský řád a kostel poté pět let sloužil olomoucké univerzitě pro akademické bohoslužby. Po přeložení univerzity do Brna kostel přešel do vlastnictví olomoucké vojenské posádky a později sloužil i jako skladiště. Až po více než 130 letech, od roku 1910 začal opět sloužit věřícím. V 70. letech 20. století byl zrestaurován varhanní prospekt, kruchta i vlastní varhany s nebeským orchestrem a v 90. letech téhož století došlo na rekonstrukci exteriéru. Kostel tehdy opět začal sloužit akademickým bohoslužbám. V roce 2005 sochař Otmar Oliva pro kostel zhotovil bronzový oltář s mramorovou deskou. **Děcka, kolik schodů vede do tohoto kostela? Zvládnete vyskákat až nahoru po jedné noze?**

Naproti kostela Panny Marie Sněžné je Divadlo hudby a Muzeum umění (34). V této budově byl v roce 1246 založen první olomoucký špitál, a to špitál svatého Ducha. V roce 1845 byla někdejší špitální budova zdemolována a na jejím místě postavena trestnice. **Děcka, víte čemu se dříve říkalo špitál?**

Pokračujte na náměstí Republiky kolem bývalé jezuitské koleje. Barokní objekt, který od zrušení jezuitského řádu koncem 18. století byl užíván hlavně armádou, obsahuje vojenský archiv, který jistě nevyužije celou kapacitu komplexu. Všimli jste si z parku pod ním, jak obrovský je to komplex?

Vejděte do ulice Křížkovského - půjdete kolem budovy školy Caritas (35). Vzpomeňte si, jak jste ji viděli z parku. Dále půjdete kolem vrat a budov současného sídla jezuitů v Olomouci Centra Aletti (36 +37). Je zde krásná knihovna, kterou můžete někdy navštívit. Vedle knihovny je i kaple s freskami od M. I. Rupnika SJ, který mimo jiné vyzdobil i sarkofág kardinála Špidlíka za hlavním oltářem na Velehradě.

Dále půjdete kolem budovy a vrat k ústředí diecézní charity a školy Caritas a také kaple Milosrdenství, to vše jedním vchodem z Křížkovského ulice, velikost objektu byla opět více vidět z parku. **Děcka, zkuste říct, co to znamená, že je někdo milosrdný, znáte někoho takového? Když nebudete vědět, nechte si poradit dospělými.**

V Křížkovského ulici uvidíte také budovu rektorátu Univerzity Palackého. Zde byl na konci 17. století proboštský dům. (Probošt byl představený metropolitní, katedrální či kolegiální kapituly). Po návratu univerzity v roce 1946 se stal sídlem rektorátu UP.

Dále minete Filosofickou fakultu (38). V dřívějších dobách zde byla *Filiální nemocnice a zaopatřovací ústav pro chudé nemocné, rodičky a nalezence z města a jeho předměstí*. Sídli ve

zrušeném klášteře minoritů u svatého Jakuba. Byla původně městskou institucí pod správou magistrátu, teprve v polovině 19. století byla prohlášena vládním výnosem za instituci státní a veřejnou. Od roku 1862 se nemocnice nazývala „Moravské zemské všeobecné ústavy v Olomouci“. Nemocnice nabízela 120 lůžek nemocným, péči 40 rodičkám a až 50 dětem v nalezinci. Zdejšími lékaři a asistenty byli většinou profesori zdejší univerzity, respektive jejího olomouckého medicínsko-chirurgického učení. **Děcka viděly jste někdy miminko? V čem potřebují miminka pomoci? Co byste pro ně mohli udělat vy? Zeptejte se maminky, kde jste se narodily?**

Po pravé straně uvidíte také železnou bránu, kterou byste se mohly vrátit zpět do parku. Od jara do podzimu jsou zde otevřené i nově rekonstruované parkánové zahrady, které určitě stojí za návštěvu.

Teď už zatáčíte do ulice Wurmovy, ta má své jméno od roku 1945. Od roku 1841 byla dnešní Wurmova ulice označována jako Biskupská. Tvořila totiž součást takzvaného Předhradí, kde v té době sídlilo převážně duchovní osazenstvo. V roce 1877 se název změnil na Residenční, jejíž jméno poukazovalo k arcibiskupskému paláci, kolem kterého vede. Na počátku 20. století dostala ulice pojmenování po Ignátu Wurmovi, římskokatolickém knězi, který se už od mládí aktivně zapojoval do záležitostí týkajících se národního života na Moravě, politiky i církevního života. Po vysvěcení na kněze působil v Brně, na Jižní Moravě a od roku 1866 zastával v Olomouci funkci vikáře katedrály a sekretáře kapituly. Kromě toho také řídil vlastivědné muzeum v Olomouci, věnoval se literatuře a publicistice.

Ve Wurmově ulici půjdete kolem budovy Konzervatoře evangelické akademie (**39 +40**), dům býval v minulosti nazýván „U svatého Antonína v kutně“. Dozvídáme se, že zde v dřívější Residenční ulici č. 10 byl Státní zaopatřovací ústav, ve kterém byla **nemocnice, porodnice** a nalezinec. To jsme slyšeli i o budově současné Filosofické fakulty ve Wurmově 10. Takže buď se nacházel, ústav v obou budovách (jsou blízko sebe), nebo zde hraje roli, že obě budovy jsou na popisném čísle 10 a zahrál zde svou roli tiskařský šotek?

Dále jdete kolem vchodu do arcibiskupské knihovny (**41**) a současného ústředí Moravsko-slezské křesťanské akademie. I ten jste viděly na začátku vycházky v parku.

Největší dominantou ulice je arcibiskupský palác (**42**), který je městským sídlem biskupů a arcibiskupů. V jeho prostorách se stalo hned několik významných událostí, jak uvádí webové stránky paláce. Například nástup Františka Josefa I. na trůn a také v těchto prostorách probíhala porada ruského a rakouského panovníka před bitvou u Slavkova. Budova byla postavena v 17. století v místech, kde dříve stával renesanční palác, a za tu dobu se po jeho chodbách prošlo mnoho významných osobností jako Marie Terezie nebo papež sv. Jan Pavel II. Ten zde byl v roce 1995 u příležitosti svatořečení Jana Sarkandera a paní Zdislavy a mluvil k lidu z balkónu, který se nachází přímo nad hlavním vchodem do budovy. Papež tehdy také poprosil jménem všech katolíků za odpuštění křivd spáchaných v pohnutých dějinách českého národa na nekatolících. Prosme zde i my za odpuštění, za chvíle, kdy jsme někomu ukřivdili nebo dali špatný příklad. Pomodlete se zde i za naše biskupy a papeže Františka, aby jim Duch svatý dával dostatek sil a ukazoval vše potřebné v naší době. **Děcka, víte, jak se jmenuje náš arcibiskup i další dva naši biskupové? Vzpomeňte si na papeže Jana Pavla II., který se uměl omluvit. Co myslíte - je těžké se omluvit a jestli ano, proč?**

Když přejdete parčík, jste zase zpátky u budovy kurie. Víte, k čemu tato budova slouží dnes? Kdo všechno v ní pracuje? Pokud potřebuje poradit, podívejte se na web www.ado.cz Prosíme, pomodlete se za všechny, kteří zde pracují, ať jsou pozornými nástroji v rukou Božích, děkujeme.

Budeme moc rádi, když nám na adresu reznickova.marcela@ado.cz napíšete mail nebo zavoláte či napíšete sms (tel.720 110 750 nebo 605 274 915) svou reakci, jak se vám cesta šla, v jakém

složení jste si ji prošli (kamarádky, manželé, rodina s dětmi apod.) jestli jste našli případně nějaký nedostatek, co byste navrhovali k cestě doplnit apod. Budeme moc vděční za jakoukoliv vaši reakci, je to pro nás určité „setkání“ s vámi a poznáme tak, jak Cesta „žije“ svým životem a jestli naše práce je užitečná.